

Finare salonger. One Two Die Fours gitarrist och låtskrivare Jocke Frisö jobbar till vardags på Örebro Konserthus som något av alltiällo. Nedan till vänster under en konsert med One Two Die Four på kultur-natten i Örebro. Nedan till höger på Kajrocken 2011.

Bilder: Urban Århammar

Ser scenen från två håll

One Two Die Fours Jocke Frisö fixar ljudet på Örebro-scener

I nya hemstaden Örebro placerar han sig oftare framför scenen än på den – Jocke Frisö, gitarrist och låtskrivare i One Two Die Four, jobbar som ljudtekniker på både Kulturhuset och Konserthuset.

Hemma i Katrineholm är Jocke Frisö mest känd som gitarrist och låtskrivare, tidigare i Becky Sharp och numer i One Two Die Four. Och Katrineholm är fortfarande basen, men bara för bandet One Two Die Four.

Jocke Frisö själv håller till i Örebro och där har han börjat ta för sig ordentligt i det lokala musiklivet. Fast då oftast inte på scenen utan istället med allt det arbete som krävs runtomkring för att det ska bli någon musik.

På Konserthuset är han ljudtekniker, vaktmästare – ja, något av en alltiallo. På Kulturhuset jobbar han som ljudtekniker, och i vår ska han dessutom börja lära ut sina kunskaper i studioteknik som kursledare hos ett studieförbund.

– Jag gör allt från att ställa stolar rätt till ljudteknik, det som behövs helt enkelt, förklarar Jocke Frisö sina arbetsuppgifter när Katrineholms Tidning träffar honom på arbetsplatsen Örebro Konserthus.

Konserthuset är hemvist för Svenska Kammarorkestern, och förutom dess egna konserter, hittar man spelningar med gitarristen Tommy Emmanuel, Lill Lindfors och Louise Hoffsten i vårens kalendarium. Ett varierat program ganska långt från det Jocke Frisö själv brukar syssla med.

– Ja, verkligen. Klassiskt har jag aldrig ens varit i närheten av innan jag började jobba här.

Även om Jocke inte har några planer på att plocka in det klassiska i sitt eget skapande så är det inspirerande att jobba nära heltidsmusiker.

– Bra musiker är alltid inspirerande. Det spelar inte så stor roll vad de spelar. Nu hör jag klassisk musik minst en gång i veckan, och det är ju en mäktigt genre. Det är stor och väldigt känslomässig musik som ska upplevas live på en scen.

Teknikerjobbet på Kulturhuset innebär mer rock, nästan för mycket ibland – åtminstone om det blir för mycket av samma vara. Den dominerande stilen i stan är hardcore/screamo.

– Det är inte så mycket finlir på sådana konserter. Det är mest regel upp och se till att det låter. Man kan ju inte riktigt få fram sitt, men då det dyker upp andra konserter är det desto roligare att få lyxa till det och få det att låta riktigt bra.

När Jocke Frisö började studera i Örebro hade han inte riktigt klart för sig vad han ville, men musiken tog inte oväntat grepp om honom.

– Jag började plugga digital mediedesign och där läste man allt från reklam, att göra annonser till att göra kortfilm. Men musik är ju roligt och ligger mig varmt om hjärtat, så då sökte jag musikproduktion. Kurserna på musikhögskolan har gett mig mycket och jag hade verkligen bra lärare.

Nu ska Jocke Frisö alltså själv agera pedagog och lära ut studioteknik i kurser som ett av studieförbunden arrangerar.

– Nu måste man ju lägga upp lektioner och göra en bra plan. Som tur är har jag min käre sångare och vän Pelle som är lärare att bolla idéer med. Han är en väldigt bra pedagog som kan ge tips och råd.

Pelle bär efternamnet Jonsson och har kamperat ihop med Jocke från ett tidigt coverbandsprojekt via Becky Sharp till dagens One Two Die Four. Redan i Becky Sharp intresserade sig Jocke för ljudtänkandet.

– I Becky var det jag och Gabbe (Gabriel Ericsson) som hade mest koll, så det var vi som höll på. Sedan fortsatte jag med utbildningen och har jobbat med ljud otroligt mycket de senaste fem åren, så nu börjar jag känna att jag har koll på läget.

Becky Sharp gjorde sig ganska snabbt ett namn hemma i Katrineholm, men det tog ett bra tag innan gruppen gav ut sitt första album.

– För det första hade vi väl inte så mycket låtar i början. Så var det också det här med pengar, att lägga ner pengar på en skiva var väl inte riktigt det första vi ville göra. Men det var otroligt lärorikt. För mig var det ju det första riktiga större bandet.

För One Two Die Four gick det betydligt snabbare. Redan ifjol kom debuten "First Blood".

– Pelle och jag hade vårt lilla Pillow Fight-projekt som en mellanlandning mellan Becky Sharp och One Two Die Four. Vi tog med oss några låtar därifrån och sedan hade vi ju en del skrivet när vi letade bandmedlemmar. På

så sätt hade vi nästan en skiva klar innan bandet ens var helt format. Sedan hittade vi fantastiska musiker som var helt galet bra på att lyssna och lära sig. Dessutom var spelglädjen enormt stor efter att Becky Sharp slutat. Det var en otroligt skön nytändning så därför gick det väldigt snabbt.

One Two Die Four består av Jocke Frisö (gitarr och kör), Pelle Jonsson (sång), Adolf Moberg Oleszkiewicz (bas och kör, tidigare i metalbandet Centicore), Jens Tirfing (fd Gustafsson, trummor och kör, också från Centicore) samt Johannes Karlsson (keyboards). Även om OTDF är ett Katrineholmsband så är medlemmarna spridda. Effektivitet är ledordet när gruppen väl träffas för att repa.

– Det lyckas vi faktiskt med. Alla kommer med låtidéer nu och på de få reptillfällen vi lyckas planera in på grund av alla avstånd så händer det väldigt mycket. Vi är redan i full gång med nästa skiva. Vi ska försöka repa och skriva nytt under våren och sommaren och sedan börja spela in i höst.

I One Two Die Four är glädjen viktigare än att uppfylla rockstjärnedrömmarna.

– De drömmarna försvinner allt längre bort i horisonten. Vi spelar för att det är roligt, den gamla klyschan – men det är verkligen så. Visst finns tankarna, men det är ingenting man kämpar för så hårt som i början då man nästan gjorde det till ett heltidsjobb att skicka skivor och bomba folk med mejl. Utbildningen på musikhögskolan gav mycket gratis i att bygga kontaktnät, för det var väldigt mycket kända ansikten inom musikbranschen som var gästföreläsare. Det vore dumt att inte utnyttja de kontakter man har, och det vore förstås roligt om någon snappade upp det.

Som om inte allt detta räcker till så har Jocke Frisö ett "flytande projekt" tillsammans med Martin Norström (från Anyone For Tennis) som heter Ma Belle, och som en del låtar som inte passar för One Two Die Four hamnar i. Blir det då aldrig för mycket musik?

– Nej, ju mer man jobbar ju mer lär man sig och att träffa musiker ger mycket inspiration så det är fortfarande väldigt triggande. Jag vet inte riktigt om jag vill jobba helt i studio eller helt med livekonserter. Just nu känner jag av lite. Vi får se var det landar.

Urban Århammar

Alla som är **MEDLEMMAR** i föreningen **HJÄLMAREN RUNT** har alltid **50% RABATT** på alla **ANNONSER** i Katrineholms Tidning!